ਸੀਜ਼ਰ ਚਾਵੇਜ਼

ਲਿਖਣਾ: ਜਿੰਜਰ ਵੈਡਸਵਰਥ

ਚਿੱਤਰ: ਮਾਰਕ ਸ਼੍ਰੋਡਰ

ਅਨੁਵਾਦ: ਪੂਰਵਾ ਯਾਗਨਿਕ ਕੁਸ਼ਵਾਹਾ

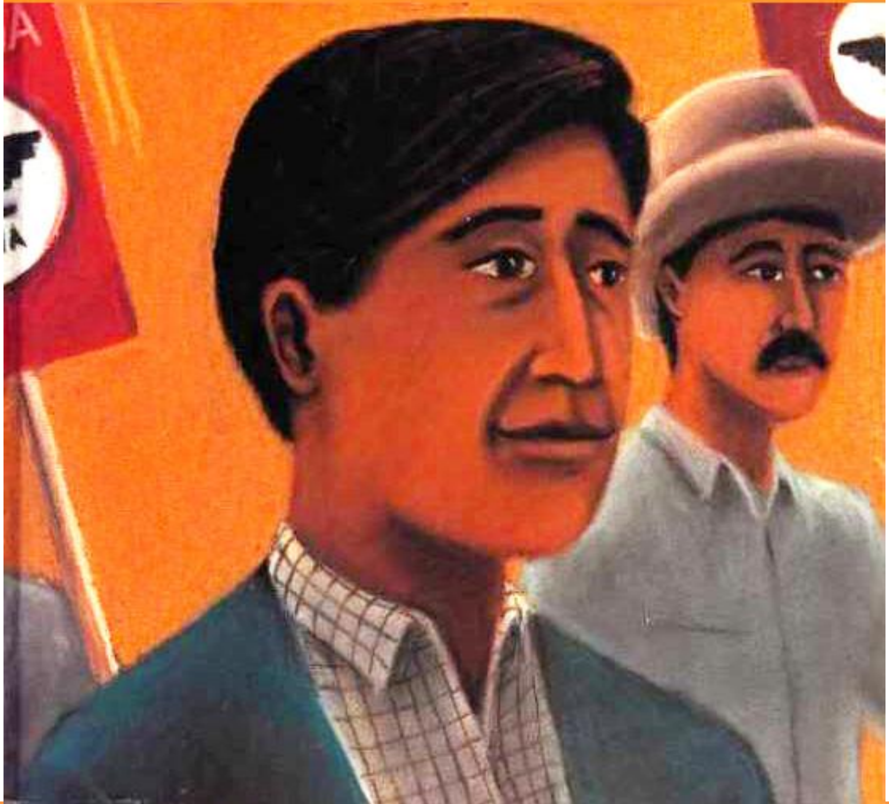

ਸੀਜ਼ਰ ਚਾਵੇਜ਼

ਲਿਖਣਾ: ਜਿੰਜਰ ਵੈਡਸਵਰਥ

ਚਿੱਤਰ: ਮਾਰਕ ਸ਼੍ਰੋਡਰ

ਅਨੁਵਾਦ: ਪੂਰਵਾ ਯਾਗਨਿਕ ਕੁਸ਼ਵਾਹਾ

ਐਰੀਜ਼ੋਨਾ

1933

ਜਦੋਂ ਸੀਸਾਰੀਓ ਚਾਵੇਜ਼ ਛੇ ਸਾਲ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ।

ਸੀਸਾਰੀਓ ਆਪਣੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ, ਰੀਟਾ ਨਾਲ ਕੱਚੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਵੱਡਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਰੀਟਾ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ।

ਉਸਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਦੁਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

ਉਸਨੂੰ ਜੁੱਤੀਆਂ ਪਾਉਣ ਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸੀਜ਼ਾਰੀਓ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਛੋਟਾ ਕਰਕੇ 'ਸੀਜ਼ਰ' ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਸੀਜ਼ਰ ਮੈਕਸੀਕਨ ਘੱਟ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ।

ਘਰ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਕੋਈ ਹਿਸਪੈਨਿਕ ਬੋਲਦਾ ਸੀ।

ਸੀਜ਼ਰ ਕਈ ਵਾਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਣਾ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਫਿਰ ਅਧਿਆਪਿਕਾ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨੂੰ ਰੂਲਰ ਨਾਲ ਮਾਰਦੀ ਸੀ।

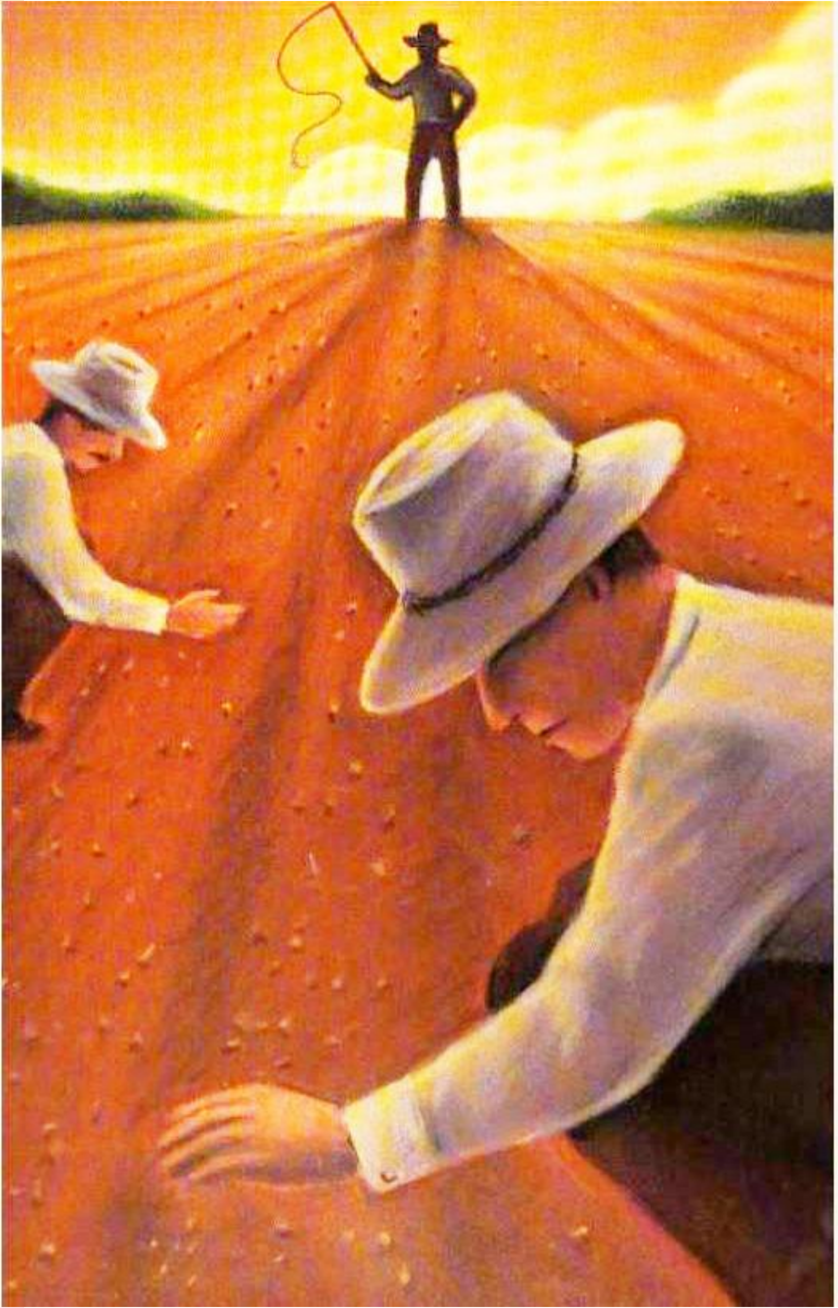

ਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਮੈਕਸੀਕੋ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਨ।

ਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਖੇਤ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਮਜ਼ਦੂਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਖੇਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਕੋਰੜਿਆਂ ਨਾਲ ਕੁੱਟਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ, ਸੀਜ਼ਰ ਦਾ ਦਾਦਾ ਆਖਰਕਾਰ ਐਰੀਜ਼ੋਨਾ ਭੱਜ ਗਿਆ।

ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਆਏ। ਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਲਿਬਰਾਡੋ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ, ਜੁਆਨਾ ਨੂੰ ਐਰੀਜ਼ੋਨਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਸਨ।

ਜੁਆਨਾ ਦਾ ਜਨਮ ਵੀ ਮੈਕਸੀਕੋ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਐਰੀਜ਼ੋਨਾ

ਰਿਚਰਡ ਅਤੇ ਲੈਨੀ ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਸਨ।

ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ, ਵਿੱਕੀ, ਅਜੇ ਬੱਚਾ ਸੀ।

ਉਹ ਮੋਟੀਆਂ ਅਡੋਬ ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਬਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਉਸਦਾ ਘਰ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਠੰਡਾ ਅਤੇ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗਰਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਸੀਜ਼ਰ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਟੀਨ ਦੇ ਡੱਬਿਆਂ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਤੋਂ ਖਿਡੌਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਸੌਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ, ਦਾਦੀ ਜੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਸੁਣਦੇ ਸਨ।

ਚਾਵੇਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਸੀਜ਼ਰ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਬੀਜ ਬੀਜਦਾ ਸੀ।

ਕੁੰਡਲੀ ਨਾਲ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟੀ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ।

ਦਰਿਆ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਖੇਤਾਂ ਤੱਕ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਨਹਿਰਾਂ ਪੁੱਟੀਆਂ ਗਈਆਂ।

ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਫ਼ਸਲ ਉੱਗ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਸੀਜ਼ਰ ਅਤੇ ਰਿਚਰਡ ਨੇ ਘੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਗਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖੁਆਇਆ ਅਤੇ ਮੁਰਗੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਆਇਆ।

ਉਹ ਆਂਡੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਰੀਟਾ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਧੋਂਦੀ ਸੀ।

ਜੁਆਨਾ ਕੁਟੀ ਮੱਕੀ ਤੋਂ ਟੌਰਟਿਲਾ (ਰੋਟੀ) ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ।

ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਗਰੀਬ ਸੀ।

ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜੁਆਨਾ ਬੇਘਰਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦਿੰਦੀ ਸੀ।

ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਭੁੱਖਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਸੀਜ਼ਰ ਦੀਆਂ ਮਾਸੀਆਂ, ਚਾਚੇ, ਮਾਮੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ

ਉਹ ਸਾਰੇ ਤਿਉਹਾਰ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਚਾਵੇਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਸਨ।

ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਚੰਗਾ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਸਨ।

ਸੀਜ਼ਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦੇ ਸਨ।

ਉਹ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦਰੱਖਤਾਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਨ।

ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸੀ।

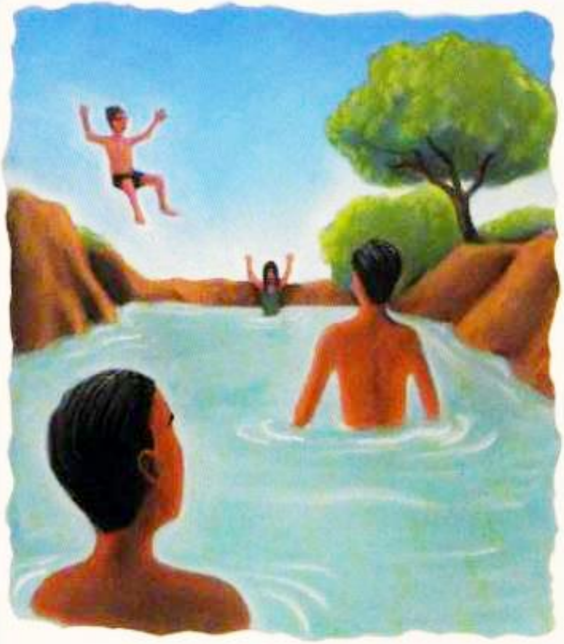

ਔਖੇ ਸਮੇਂ
1930 ਦਾ ਦਹਾਕਾ

1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਲੋਕ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰ ਹੋ ਗਏ।

ਬੈਂਕ ਬੰਦ ਸਨ।

ਕਈ ਦੁਕਾਨਾਂ ਵੀ।

ਕਈ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਕੋਲ ਖਾਣਾ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਵੀ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਅਤੇ ਖੇਤ

ਇਹ ਮਹਾਂਮੰਦੀ ਦਾ ਦੌਰ ਸੀ।

ਪਰ ਚਾਵੇਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਦੁੱਧ, ਆਂਡੇ ਅਤੇ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਸਨ।

ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਅਤੇ ਖਾਧਾ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਅਕਾਲ ਪੈ ਗਿਆ।

ਮੀਂਹ ਨਾ ਪੈਣ ਕਾਰਨ ਨਹਿਰਾਂ ਸੁੱਕ ਗਈਆਂ।

ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਚਾਵੇਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਫ਼ਸਲਾਂ ਨਹੀਂ ਉਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਮੁਰਗੀਆਂ ਨੂੰ ਚੁੰਘਣ ਲਈ ਮੱਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਮੁਰਗੀਆਂ ਨੇ ਅੰਡੇ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਗਾਵਾਂ ਦੇ ਚਰਾਉਣ ਲਈ ਘਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਦੁੱਧ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

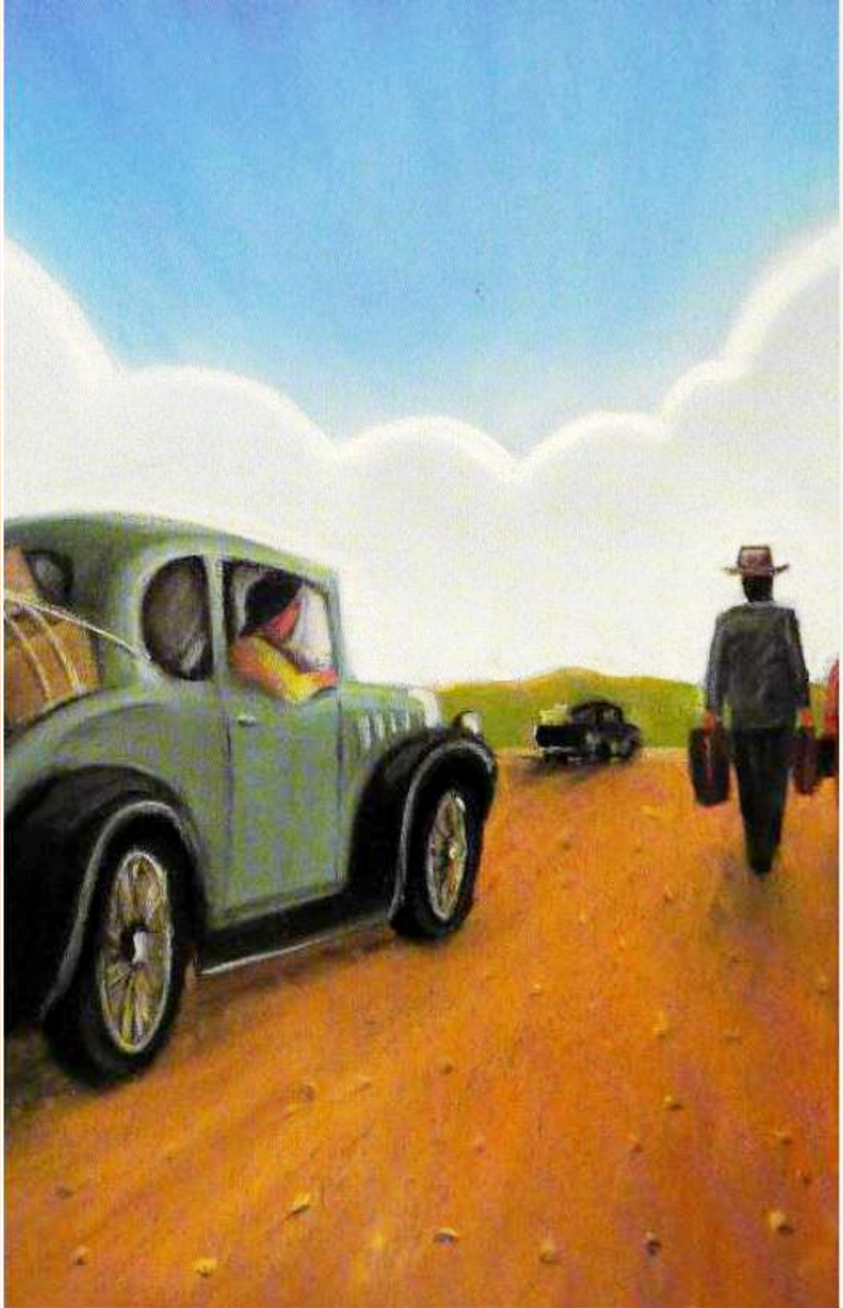

1938 ਵਿੱਚ, ਚਾਵੇਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵੇਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ।

ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਸੀਜ਼ਰ ਉਦੋਂ 11 ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ।

ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਫਾਰਮ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਬੀਜ ਬੀਜਣ , ਜੰਗਲੀ ਬੂਟੀ ਨੂੰ ਪੁੱਟਣ ਅਤੇ ਫ਼ਸਲਾਂ ਦੀ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ।

ਗਰੀਬ ਮਜ਼ਦੂਰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੇਤ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਖੇਤ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 'ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਕਾਮੇ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਦੌਰਾਨ, ਚਾਵੇਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਬੀਜਦਾ ਸੀ।

ਉਦੋਂ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਠੰਡ ਹੁੰਦੀ ਸੀ

ਸੀਜ਼ਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਜੁੱਤੇ ਮਹਿੰਗੇ ਸਨ।

ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੜਾਕੇ ਦੀ ਗਰਮੀ ਸੀ।

ਸੀਜ਼ਰ ਛੋਟੇ ਹੱਥੀਂ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਕੁੰਡਲੀ ਨਾਲ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟੀ ਪੁੱਟਦਾ ਸੀ।

ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੁਖਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਝੁਕ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੌਖਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੀਟਨਾਸ਼ਕ ਨਾਮਕ ਜ਼ਹਿਰ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ।

ਖੇਤ ਮਾਲਕ ਆਪਣੀਆਂ ਫਸਲਾਂ ਨੂੰ ਕੀੜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਕੀਟਨਾਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਛਿੜਕਾਅ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪਰ ਕੁਝ ਕੀਟਨਾਸ਼ਕਾਂ ਨੇ ਖੇਤ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਤੋਂ ਸੰਤਰੇ ਅਤੇ ਨਿੰਬੂ ਤੋੜਦੇ ਸਨ।

ਉਹ ਮਟਰ ਅਤੇ ਫਲੀਆਂ ਚੁਗਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਪਾਹ ਚੁਗਦੇ ਸਨ।

ਕਾਮੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਫਲਾਂ ਅਤੇ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਡੱਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ।

ਹਰੇਕ ਡੱਬੇ ਦੇ ਭਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹਰ ਮੈਂਬਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਜੇਕਰ ਪਰਿਵਾਰ ਘੱਟ ਤਨਖਾਹ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ , ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ।

ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਖੇਤ ਦੀ ਫ਼ਸਲ ਵੱਢੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਚਾਵੇਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਦੂਜੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਚਾਵੇਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਲਈ ਬਣਾਏ ਕੈਂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਇਹ ਕੈਂਪ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਗੰਦੇ ਸਨ।

ਚਾਵੇਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ।

ਝੌਂਪੜੀ ਦਾ ਫਰਸ਼ ਕੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਗਾਇਬ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਦੋਂ ਮੀਂਹ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਗਿੱਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਸਿਰਫ਼ ਚਿੱਕੜ ਹੀ ਸੀ।

ਕਈ ਕੈਂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਿਰਫ਼ ਤੰਬੂ ਸਨ।

ਤੰਬੂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਸਨ।

ਸੀਜ਼ਰ ਅਤੇ ਰਿਚਰਡ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਸੌਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਰੀਟਾ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੀ ਸੀ।

ਜੁਆਨਾ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਣਾ ਪਿਆ।

ਪਰ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਭੁੱਖਿਆਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦਿੰਦੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਭੋਜਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਸੀਜ਼ਰ ਦੇ
ਮਾਪੇ ਨੇੜਲੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਕੁਝ ਦੁਕਾਨਾਂ 'ਤੇ 'ਸਿਰਫ਼ ਗੋਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ' ਲਿਖਿਆ ਬੋਰਡ ਹੁੰਦਾ।

ਸੀਜ਼ਰ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੈਕਸੀਕੋ ਤੋਂ ਸੀ।

ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਸੀਜ਼ਰ ਨੂੰ ਐਰੀਜ਼ੋਨਾ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸਤਾਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ।

ਉਹ ਘੋੜਸਵਾਰੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਦਰੱਖਤਾਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਖਿਡੌਣੇ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਚੋਰ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਕੁੱਟਣ ਦਾ ਮਨ ਹੋਇਆ।

ਜੁਆਨਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਲੜਨ ਤੋਂ ਵਰਜਦੀ ਹੈ।

ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਲੜਨ ਲਈ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, 'ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਹੱਲ ਕਰੋ।'

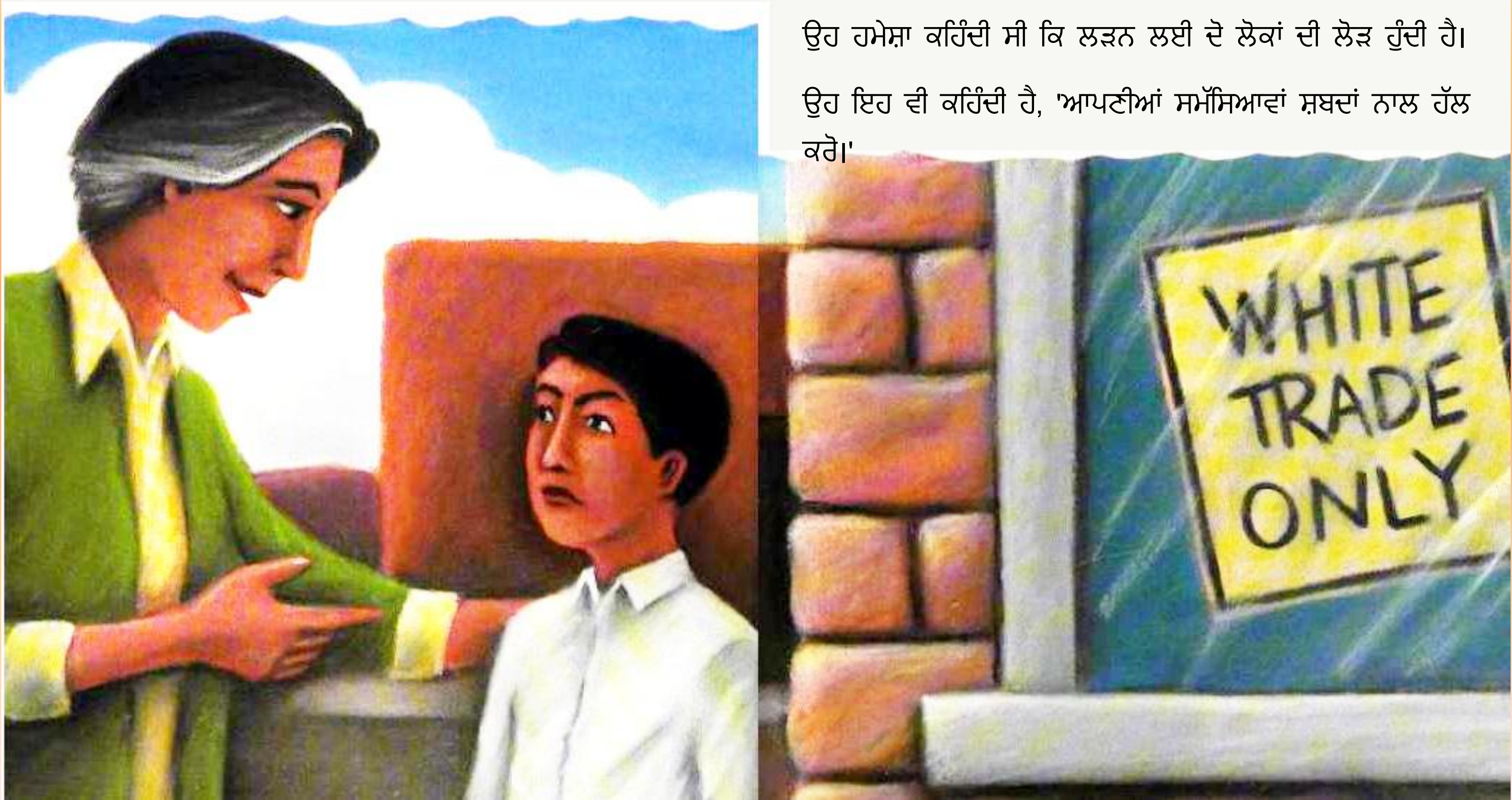

ਵੱਡਾ ਹੋਣਾ

1942

ਜਦੋਂ ਸੀਜ਼ਰ 15 ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਡੇਲਾਨੋ ਵਿੱਚ ਹੈਲਨ ਫੈਬੇਲਾ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ।

ਹੈਲਨ ਦੇ ਮਾਪੇ ਵੀ ਡੇਲਾਨੋ ਵਿੱਚ ਕਪਾਹ ਚੁਗਣ ਆਏ ਸਨ।

ਹੈਲਨ ਅਤੇ ਸੀਜ਼ਰ ਦਾ ਵਿਆਹ

ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੁੱਤਰ, ਫਰਨਾਂਡੋ, ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ।

ਜਲਦੀ ਹੀ ਹੋਰ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ।

ਸੀਜ਼ਰ ਅਤੇ ਹੈਲਨ ਨੇ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਲੀਆਂ, ਸਟ੍ਰਾਬੇਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਫਸਲਾਂ ਦੀ ਕਟਾਈ ਕੀਤੀ।

ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀ ਘੰਟਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਡਾਲਰ ਮਿਲਦਾ ਸੀ।

ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਖਾਣੇ, ਕੱਪੜਿਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਦੇ ਘਰ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸੀਜ਼ਰ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਕਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਤਨਖਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਸੀਜ਼ਰ ਨੇ ਆਗੂਆਂ ਬਾਰੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ।

ਉਹ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਆਗੂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਫਿਰ ਸੀਜ਼ਰ ਡੇਲੋਰੇਸ ਵੇਰਾਟਾ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ।

ਡੇਲੋਰਸ ਨੇ ਮੈਕਸੀਕਨ-ਅਮਰੀਕੀ ਖੇਤ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

ਸੀਜ਼ਰ ਫਰੈੱਡ ਰੌਸ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲਿਆ।

ਫਰੈੱਡ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਕਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕੀ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਮਿਲੇ।

ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਵੀ ਵੋਟ ਪਾ ਸਕਣ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਵੋਟ ਪਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਡੇਲੋਰਸ ਅਤੇ ਫਰੈੱਡ ਦੇ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਨ।

ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜੇ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਗਰੀਬ ਮੈਕਸੀਕਨ-ਅਮਰੀਕੀ ਕਾਮੇ ਇੱਕਜੁੱਟ ਹੋ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ।

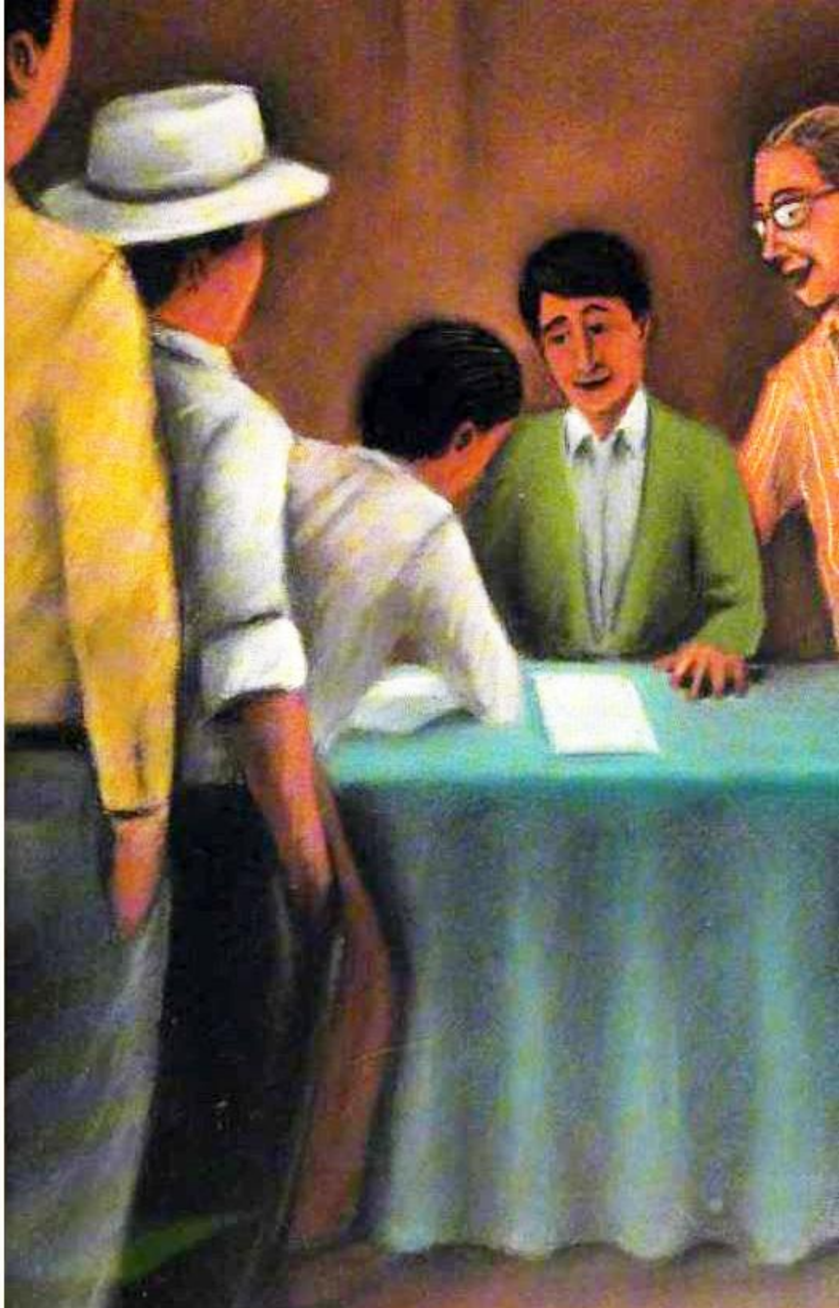

ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਵਾਂਗ, ਸੀਜ਼ਰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮੈਕਸੀਕਨ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਵੋਟ ਪਾਉਣ ਲਈ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

ਸੀਜ਼ਰ ਅਤੇ ਡੇਲੋਰਸ ਨੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਯੂਨੀਅਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ , ਯਾਨੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਬਣਾਇਆ।

ਇਹ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਕਾਮਿਆਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਯੂਨੀਅਨ ਸੀ।

ਸੀਜ਼ਰ ਨੇ ਪੂਰੇ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਖੇਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨਾਲ ਯੂਨੀਅਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।

ਜੇ ਉਹ ਯੂਨੀਅਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਟੀਮ ਹਨ, ਇੱਕ ਦਲ।

ਉਹ ਆਪਣੇ ਫਾਰਮ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਮਾਲਕ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੜਤਾਲ 'ਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨੀਅਨ ਮੈਂਬਰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੰਮ ਬੰਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਾਲਕ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

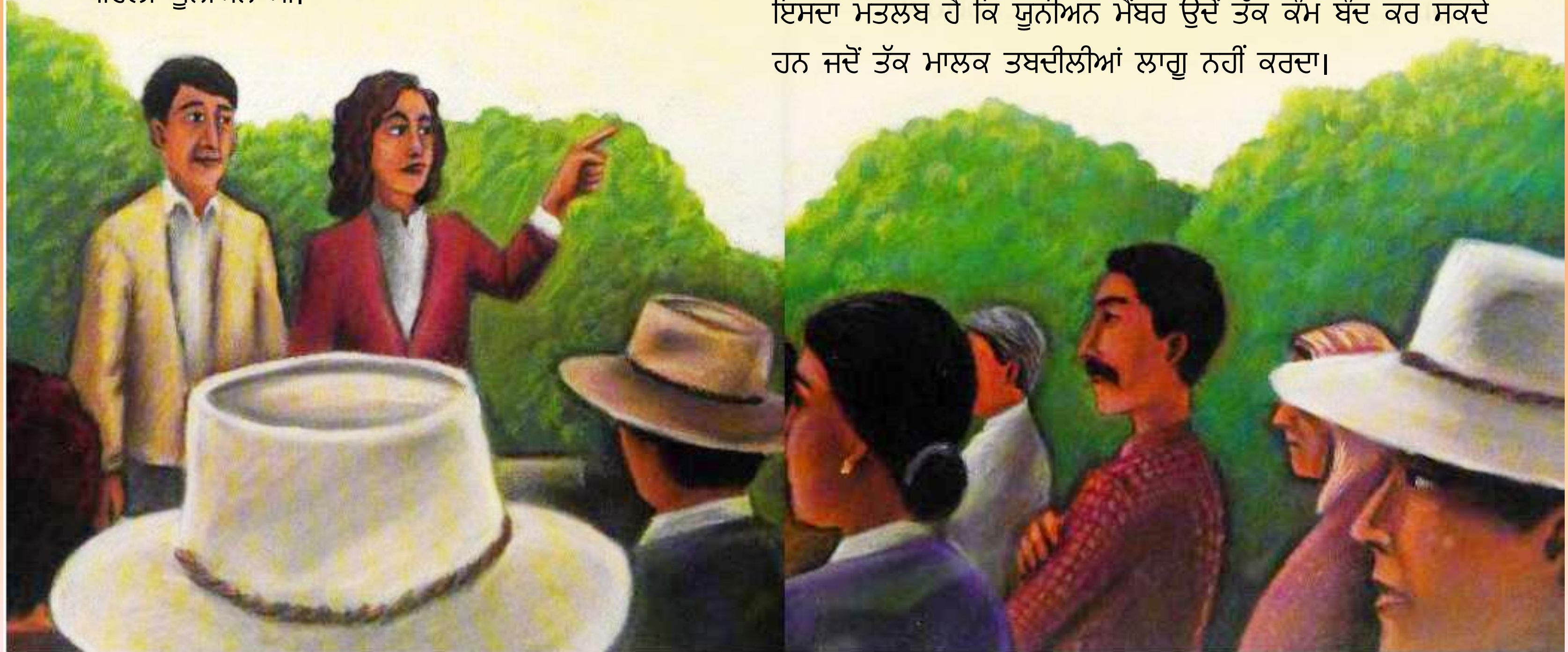

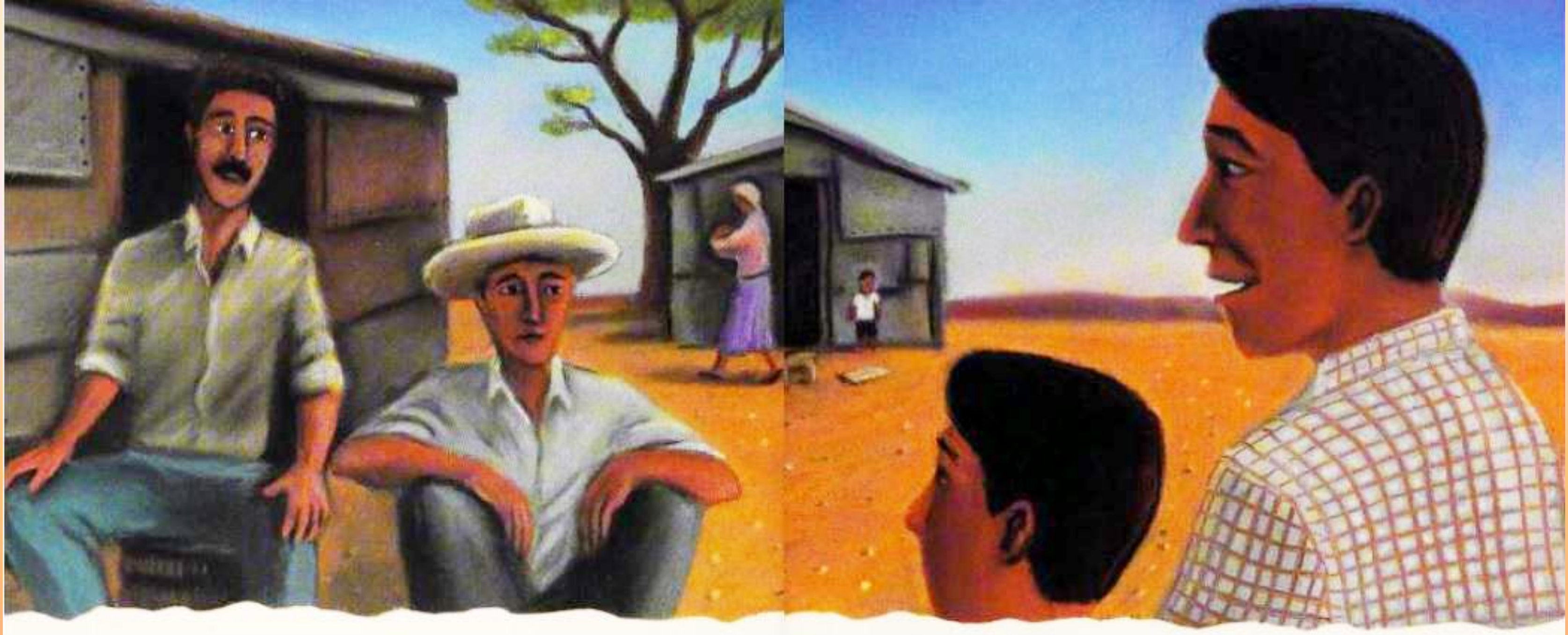

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਮਿਆਂ ਨੇ ਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ।

ਉਹ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਨੇਤਾ ਸੀ।

ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਸੀਜ਼ਰ ਸਹੀ ਹੈ।

ਕਾਮੇ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਅਤੇ ਤੰਬੂਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਥੱਕ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਕੀਟਨਾਸ਼ਕਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤਬਦੀਲੀ ਲਿਆਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸੀਜ਼ਰ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪਤਾ ਸੀ।

ਪਰ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਇਹ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਵਕ, ਹਿੰਸਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਸੀਜ਼ਰ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁੱਠੀਆਂ ਨਾਲ ਲੜਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਸੀਜ਼ਰ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਫਾਰਮ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਮੀਰ ਪਰਿਵਾਰ ਸਨ ਜਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਕੰਪਨੀਆਂ।

ਇੱਥੇ ਸੀਜ਼ਰ ਗਰੀਬ ਸੀ।

ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਦਾ ਰੰਗ ਗੋਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਗੂੜ੍ਹਾ ਸੀ।

ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਖੇਤ ਮਜ਼ਦੂਰ ਸੀ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ।

ਡੀਡ

1965

ਸੀਜ਼ਰ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯੂਨੀਅਨ ਆਗੂ ਬਣ ਗਿਆ।

ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹੜਤਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕਾਮੇ ਅੰਗੂਰ ਨਹੀਂ ਕੱਟਣਗੇ।

ਅੰਗੂਰ ਵੇਲਾਂ 'ਤੇ ਲਟਕਦੇ ਹੋਏ ਸੜ ਗਏ।

ਖੇਤ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ।

ਸੀਜ਼ਰ ਨੇ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅੰਗੂਰ ਨਾ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ।

ਉਸਨੇ ਅੰਗੂਰ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦੇ।

ਕੁਝ ਦੁਕਾਨਾਂ ਨੇ ਅੰਗੂਰ ਵੇਚਣੇ ਬਿਲਕੁਲ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਟਰੱਕ ਡਰਾਈਵਰਾਂ ਨੇ ਅੰਗੂਰ ਢੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਖੇਤ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ।

ਇੱਥੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੋਣ ਲੱਗੀ।

ਉਸਨੂੰ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੇ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਖੁਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਫ਼ਸਲਾਂ ਦੀ ਕਟਾਈ ਲਈ ਕੰਮ ਲੱਭਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਸੀਜ਼ਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਬਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਵੀ ਹੱਕ ਹਨ।

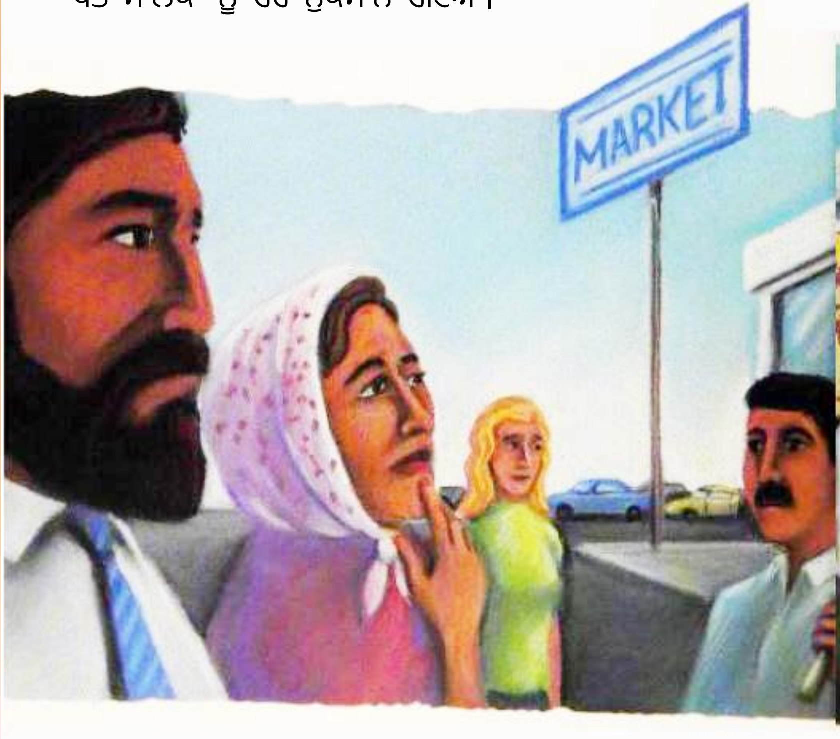

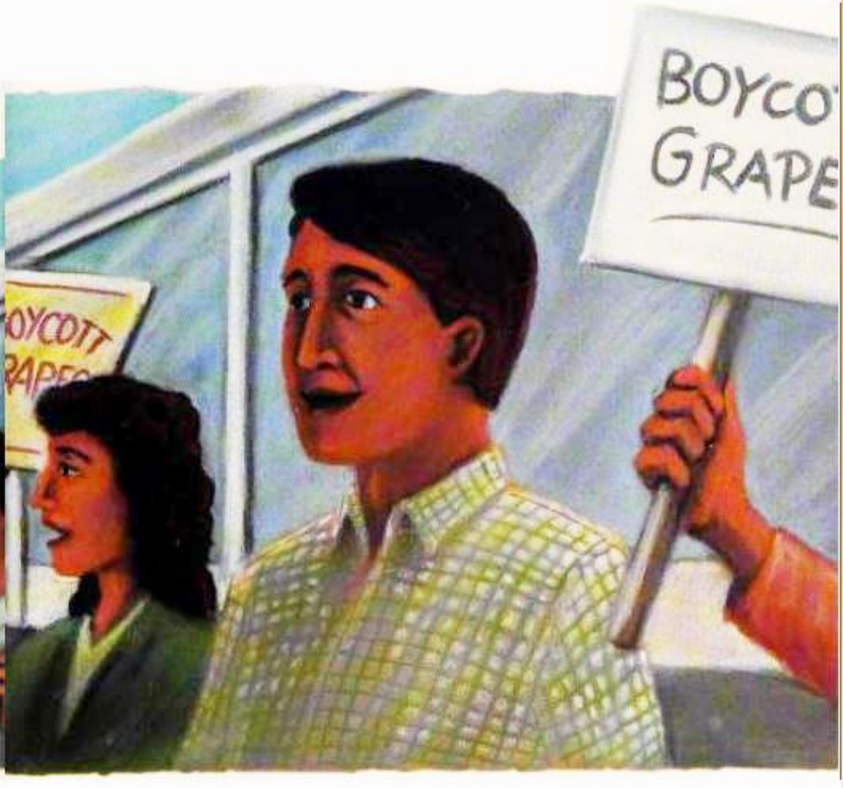

ਪੂਰਾ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਿਆ।

ਇਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਹੜਤਾਲ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ।

ਸੀਜ਼ਰ ਨੇ 1966 ਵਿੱਚ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੈਕਰਾਮੈਂਟੋ ਵੱਲ ਇੱਕ ਮਾਰਚ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ।

ਡੇਲਾਨੋ ਤੋਂ ਸੈਕਰਾਮੈਂਟੋ ਤੱਕ 300 ਮੀਲ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ 25 ਦਿਨ ਲੱਗੇ।

ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਹਰ ਪਾਸੇ ਫੈਲਾ ਦਿੱਤੀ।

ਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜਲੂਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਦੂਜੇ ਰਾਜਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਮਜ਼ਦੂਰ ਆਏ।

ਅਦਾਕਾਰ, ਆਗੂ, ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੀ ਵਰਕਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਦਮ ਮਿਲਾ ਕੇ ਚੱਲੇ।

ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ।

ਸੀਜ਼ਰ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਥੱਕ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਉਸਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਬੁਖਾਰ ਵੀ ਹੋ ਗਿਆ।

ਪਰ ਸੀਜ਼ਰ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ।

ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਲੂਸ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਿਆ।

ਉਸਨੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਵੇਖੀਆਂ।

ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਇਸ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਸਨ।

ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੀ ਹੜਤਾਲ ਜਾਰੀ ਰਹੀ।

ਦੂਜੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਅੰਗੂਰ ਖਰੀਦਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਸੀਜ਼ਰ ਅਤੇ ਯੂਨੀਅਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਹੜਤਾਲ

ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧੀਆ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਮਿਲਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ।

ਉਸਨੂੰ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਲਈ ਪੈਸੇ ਮਿਲੇ।

ਸੀਜ਼ਰ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਵੀ ਸੀ।

ਕਾਮੇ ਕੰਮ ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ।

ਹੜਤਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

1970

ਸੀਜ਼ਰ ਅਤੇ ਹੈਲਨ ਸਾਦਾ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਉਸਦੇ ਅੱਠ ਬੱਚੇ ਸਨ।

ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ-ਸਹਿਣ ਅਤੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ।

ਇਸ ਲਈ ਸੀਜ਼ਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਤੋਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਸੀਜ਼ਰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਯੂਨੀਅਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਨਵੇਂ ਜਲੂਸਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨਾ।

ਉਹ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੰਦੇ ਸਨ।

ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਖੇਤ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨਾਲ ਨਿਰਪੱਖ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਉਹ ਅਕਸਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਹਮੇਸ਼ਾ ਥੱਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

1993 ਦੀ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।

ਉਸਦਾ ਦਿਆਲੂ ਦਿਲ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਹ ਸਿਰਫ਼ 66 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਨ।

ਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਝੰਡੇ ਅੱਧੇ ਝੁਕਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।

ਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਭਰਾ ਰਿਚਰਡ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਦਿਆਰ ਦਾ ਤਾਬੂਤ ਬਣਾਇਆ।

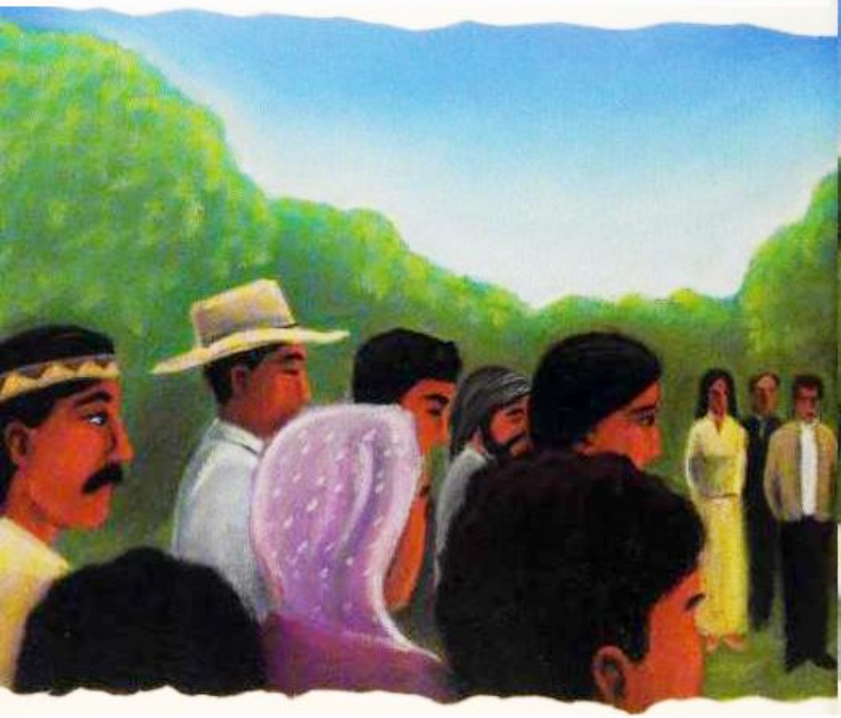

ਸੀਜ਼ਰ ਨੂੰ ਡੇਲਾਨੋ ਵਿਖੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ।

ਉਸਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ 40,000 ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ।

ਸੀਜ਼ਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

ਉਸਨੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਲੜਾਈ ਝਗੜੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।

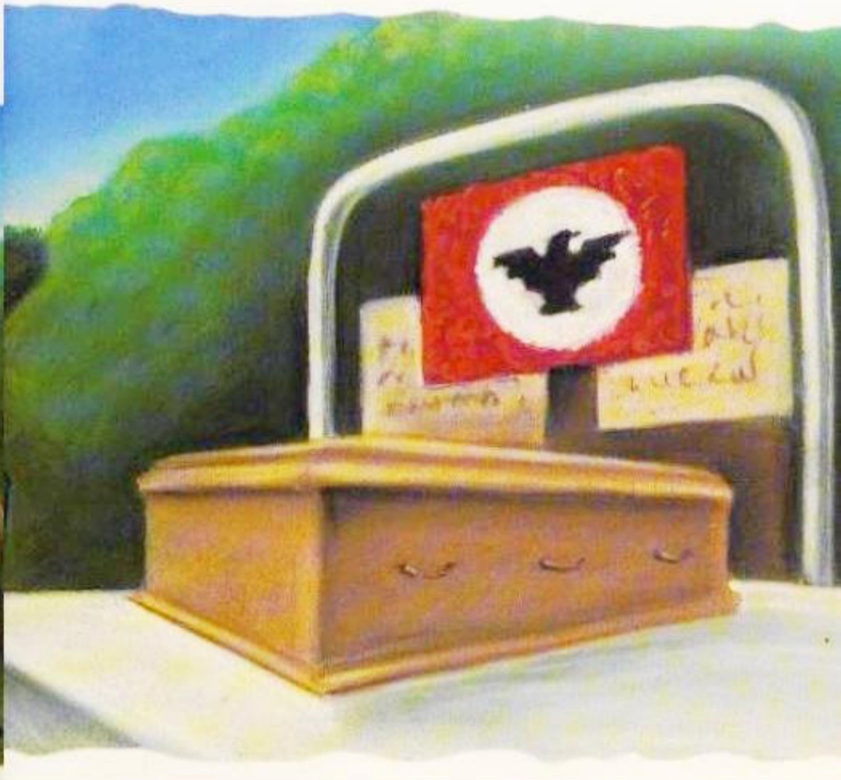

ਸੀਜ਼ਰ ਚਾਵੇਜ਼ ਪਹਿਲੀ ਅੰਗੂਰ ਹੜਤਾਲ ਦੀ
ਵੀਹਵੀਂ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ 'ਤੇ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ।

ਸੀਜ਼ਰ ਚਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਲਈ ਕਈ ਸਨਮਾਨ ਮਿਲੇ। 1990 ਵਿੱਚ, ਮੈਕਸੀਕੋ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਐਜ਼ਟੈਕ ਈਗਲ, ਮੈਕਸੀਕੋ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਨਮਾਨ ਦਿੱਤਾ। 1994 ਵਿੱਚ , ਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਚਾਵੇਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਡੀ.ਸੀ. ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਮੈਡਲ ਆਫ਼ ਫ੍ਰੀਡਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ।

ਸੀਜ਼ਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਨੇਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਲਈ ਜੋ ਅਹਿੰਸਕ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਤਬਦੀਲੀ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਮੋਹਨਦਾਸ ਕਰਮਚੰਦ ਗਾਂਧੀ ਅਤੇ ਮਾਰਟਿਨ ਲੂਥਰ ਕਿੰਗ ਦੋ ਅਜਿਹੇ ਨੇਤਾ ਸਨ। ਸੀਜ਼ਰ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਦੁਨੀਆਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਨਿਆਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ, ਕਾਰਾਂ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਐਸ਼ੋ-ਆਰਾਮ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸੀਜ਼ਰ ਚਾਵੇਜ਼ ਅਤੇ ਡੇਲੋਰੇਸ ਵਰਟਾ ਨੇ 1962 ਵਿੱਚ ਨੈਸ਼ਨਲ ਫਾਰਮ ਵਰਕਰਜ਼ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ । ਇਹ ਸੰਗਠਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਫਾਰਮ ਵਰਕਰਜ਼ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਅਮਰੀਕਾ (UFW) ਬਣ ਗਿਆ। ਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ UFW ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। UFW ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਅਜੇ ਵੀ ਹਰ ਸਾਲ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੈਕਰਾਮੈਂਟੋ ਵੱਲ ਮਾਰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਮਾਰਚ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਅਰਾ "ਵਿਵਾ ਲਾ ਕਾਸਾ!" ਹੈ।

ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਹਰ 31 ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਚਾਵੇਜ਼ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਛੁੱਟੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਲਾਤੀਨੀ ਨੇਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਚਾਵੇਜ਼ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਕੂਲ, ਗਲੀਆਂ ਅਤੇ ਪਾਰਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ।

ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਕਾਮੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਔਖੇ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਕੰਮ ਲਈ ਘੱਟ ਤਨਖਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਕਾਮੇ ਦੂਜੇ ਕਾਮਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਮਾਰੀ ਪ੍ਰਤੀ ਵਧੇਰੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਗਰੀਬੀ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕੈਂਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਸਿਹਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੀਟਨਾਸ਼ਕਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਰਸਾਇਣਾਂ ਕਾਰਨ ਹੈ।

ਸੀਜ਼ਰ ਚਾਵੇਜ਼ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਜੀਵਨ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਕੰਮ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ 1968 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਹਾਂ।"

ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਾਰੀਖਾਂ

1927 – 31 ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਯੁਮਾ, ਐਰੀਜ਼ੋਨਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀਜ਼ਰ ਚਾਵੇਜ਼ ਦਾ ਜਨਮ ।

1937-44 – ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਖੇਤ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

1942 - ਅੱਠਵੀਂ ਜਮਾਤ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ।

1944 - ਅਮਰੀਕੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਇਆ।

1948 – ਹੈਲਨ ਫੈਬੇਲਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ।

1962 – ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਖੇਤ ਮਜ਼ਦੂਰ ਸੰਘ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ।

1965 – ਅੰਗੂਰ ਤੋੜਨ ਵਾਲੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਹੜਤਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ।

1966 – ਸੈਕਰਾਮੈਂਟੋ ਤੱਕ ਪੈਦਲ ਇੱਕ ਰੋਸ ਮਾਰਚ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ।

1970 - ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਯੂਨੀਅਨ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਮੰਨ ਲਈਆਂ। ਲੈਟਸ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਹੜਤਾਲ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸੀਜ਼ਰ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

1972 – NFWA ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲ ਕੇ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਫਾਰਮ ਵਰਕਰਜ਼ ਆਫ਼ ਅਮਰੀਕਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ।

1975 – ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਨੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮਜ਼ਦੂਰ ਸੰਬੰਧ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ।

1988 – ਸੀਜ਼ਰ ਨੇ ਕੀਟਨਾਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ।

1990 – ਸੀਜ਼ਰ ਨੂੰ ਮੈਕਸੀਕੋ ਦਾ ਸਰਵਉੱਚ ਸਨਮਾਨ, 'ਐਗੁਇਲਾ ਐਜ਼ਟੇਕਾ', ਭਾਵ ਐਜ਼ਟੈਕ ਈਗਲ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

1993 – 21 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਐਰੀਜ਼ੋਨਾ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।

1994 - ਸੀਜ਼ਰ ਨੂੰ ਮਰਨ ਉਪਰੰਤ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਮੈਡਲ ਆਫ਼ ਫ੍ਰੀਡਮ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸੀਜ਼ਰ ਈ. ਚਾਵੇਜ਼ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ।